

V zařízeném bytě a přesto bezdomovec,
uprostřed davu a přece sám;
prohlížejí si tě, jak oběť, tak i lovec,
chtěl by jsi zmizet a není kam.

Ubývají síly a slábne resistance,
chtějí tvou hlavu, budou ji mít;
člověk, ten se mýlí, svobodná existence
uprostřed krise nedá se žít.

Jednou přijdeš domů a pustíš televizor,
zakoupíš zboží za super cenu;
jako bonus k tomu změníš svůj vzhled i názor
a v denním tisku najdeš si ženu.

Každého to čeká, říkám a nepřestanu:
musíš to prožít, marný je vzdor;
jsi jen pes, co štěká na dlouhou karavanu,
jen zrnko písku, smrtelný tvor.

Ale přes to všechno je v tom smysl, i když jsi jen vločka sněho
vá;

žiješ jen krátce, než vyjde slunce; vločka, ta se jinak nechová

.

Ale jednou za čas se vločky spojí a už to není krása nevinná;
má zuby dračí, pak výstřel stačí a údolím se řítí lavina.